

Marco

Direcció: Aitor Arregi, Jon Garaño **Guió:** Aitor Arregi, Jon Garaño, José Mari Goenaga, Jorge Gil Munárriz **País:** Espanya **Durada:** 101 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama, thriller
Interpretació: Eduard Fernández, Nathalie Poza, Daniela Brown, Chani Martín... **Música:** Aránzazu Calleja **Fotografia:** Javier Agirre Erauso **Distribuïdora:** Bteam Pictures **Estrena a Espanya:** 08/11/2024

No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol, català i anglès

SINOPSI

Enric Marco va ser un deportat que no va existir mai, un home que durant anys va ser capaç de mantenir, davant l'opinió pública i la seva pròpia família, una mentida difícil d'imaginar: que havia estat presoner en un camp de concentració nazi. Carismàtic i convincent, Marco va ascendir a la presidència de l'Associació Espanyola de Víctimes de l'Holocaust, on es va convertir en una figura destacada i admirada per la seva suposada valentia i patiment. Fins que un dia un historiador descobreix que el relat és completament fals. (Bteam Pictures)

CRÍTICA

31/08/2024 - VENÈCIA 2024: Què va fer què? Aitor Arregi i Jon Garaño signen un acostament sorprenentment entretingut a una boja història real, protagonitzat per un fantàstic Eduard Fernández

Tenint en compte el seu rerefons històric i totes les mencions a la crueltat nazi, **Marco**, la nova pel·lícula d'**Aitor Arregi** i **Jon Garaño**, no hauria de ser divertida, però ho és. De fet, potser és una de les pel·lícules més entretingudes del **Festival de Venècia** d'aquest any: dinàmica, recargolada i amb una interpretació d'**Eduard Fernández** que hauria de guanyar tots els premis possibles.

Com menys sàpigues de la història, millor. Enric Marco (Fernández) és l'estrella de l'Associació Espanyola de Víctimes de l'Holocaust. Segons ell, lluita perquè els supervivents siguin reconeguts i respectats, i la veritat és que li va molt bé. Ningú no pot parlar dels horrors dels camps de concentració com ho fa l'Enric. Els estudiants escolten atentament, els polítics ploren i els periodistes no poden creure la seva pròpia sort. La seva família i amics el coneixen com un mestre de la narració, dels que no temen canviar una o dues coses per causar més impressió. El que no saben és quant està canviant realment.

Marco, presentada a la secció Orizzonti de Venècia, es basa en fets reals que són una autèntica bogeria. Potser no són gaire coneguts fora d'Espanya, però millor: descobrir el funcionament de la ment d'aquest home sense conèixer el final és un procés fascinant. Arregi i Garaño, que recentment van sumar nous seguidors amb *Cristóbal Balenciaga*, podrien posar les coses fàcils, però no ho fan. I l'Enric tampoc. L'home és un mentider, però també és encantador. Fa les coses interessants quan ja no interessaven a ningú. Tots els supervivents mereixen atenció, i el que van viure va ser horrible, però quan se'ls pregunta directament, la majoria avorren la gent. En certa manera, és una pel·lícula sobre la societat actual: una bona història val més que una història real.

A diferència de moltes pel·lícules del festival, **Marco** té un potencial comercial real. També resulta molt oportuna: els temps canvien, però la gent segueix mentint i publicant imatges editades a les xarxes socials: Anna Delvey, Rachel Dolezal presentant-se com una dona negra, Hilaria Baldwin i el seu "cucumbergate"... Estafadors, impostors, gent que simplement vol semblar més interessant, més maca i més rica. "Mai no he fet mal a ningú", diu l'Enric, però això no és del tot cert. Fa mal ser enganyat o descobrir que tota la teva relació es basava en una mentida. Fa mal que et menteixin, encara que no hi hagi víctimes mortals.

Tanmateix, la pel·lícula aconsegueix ser divertida per moments, i no sabem gaire bé com. Potser per la gravetat de la situació, que fa que tot resulti absurd. Potser perquè, fins i tot quan s'enfronten a ell, com un nen que s'ha ficat en problemes, l'Enric segueix sense estar disposat a disculpar-se. Mai no va voler diners, tal com afirma a la pel·lícula, i això fa les coses encara més estranyes: Què buscava exactament? Atenció? Respecte? A la gent no li agrada admetre-ho, però tots es creuen especials i mereixedors d'alguna cosa millor. Creuen que, si tinguessin l'oportunitat, serien com aquestes estrelles de la catifa vermella de Venècia... o millors. Terry Pratchett afirmava que els humans necessiten la fantasia per a ser humans. Això és el que necessita Enric Marco.

Marta Bałaga – cineuropa.org